

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΗΤΕΑ ΜΟΝΟΝ *Εν Ἀθήναις φρ. 15—*Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—*Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΝΟΣ ΔΙΕΤΥΧΤΗΣ.

ΙΡΑΔΕΣ.

Ἡ σκηνή λαμβάνει χώραν ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Δολμά-Βαζέ. Δωμάτιον ὑπηρετισμένον μετὰ πάσης τῆς ἁσιακῆς πολυτελείας.

Ἡ πρώτη εἶναι συννεφώδης ἡ ἀτμοσφαῖρα πληκτικῆ. Ἡ κίνησις τῶν Ἀθηνῶν, στροβιλιζομένη ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, φέρει μέχρι Κωνσταντινουπόλεως καὶ τυφλῶνει τὸν κόσμον.

Ἡ Α. Μ. ὁ Πατισάχ ἐξύπνησε δύσθυμος. Εἶδε καθ' ὅπου οὐκ ἔπαυσε τὸν κάλον καὶ ὅτι διέταξε νὰ τὴν κλείσωσιν ἐντὸς σάκκου καὶ νὰ τὴν πιξῶσιν εἰς τὸν Βόσπορον. Ἰκανὴ ποσότης γλοιώδους κολλητικῆς ὕλης καλύπτει εἰσέτι τὰ βλέφαρά του. Κάθηται ἐνοκλάζων ἐπὶ βαρυτίμων προσκεφαλαίων καὶ παρατηρεῖ ἀτενῶς τὴν ἀπὸ τοῦ τοίχου κρεμασμένην εἰκόνα τοῦ στρατηγοῦ Ἰγνατιέφ.

Εἰσέρχεται εἰς ἀκόλουθος φέρων τὸν ναργιλὲν, πεπληρωμένον ὑπὸ εὐώδους καπνοῦ τοῦ Γενιτσέ. Ὁ Σουλτάνος ἀνοίγει τὸ στόμα, ἀλλ' ὁ δυστυχὴς ἀκόλουθος βλέπων τὸ φοβερὸν μαχμουρλίηκι τοῦ ἀυθέντου του, εἶναι τὸσον συγκινημένος, ὥστε ἡ χεὶρ αὐτοῦ τρέμουσα ἀντὶ νὰ φέρῃ τὸ στόμιον τοῦ σωλῆνος εἰς τὸ στόμα τῆς Α. Μ. τὸ φέρει ἐντὸς ἐνός τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ.

Ὁ Σουλτάνος λαμβάνει μετ' ἀταραξίας τὸν ναργιλὲν καὶ τὸν ἐκσπενδονίζει κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀκολουθοῦ, ἥτις θραύεται εἰς τέσσαρα τεμάχια. Ὁ ἀκόλουθος συναῖζει ἀπὸ τῆς γῆς τὴν κεφαλὴν του, προσαρμόζει τὰ τεμάχια ἐπὶ τοῦ τραχήλου, καὶ ἀπέρχεται.

Μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται ὁ Κισλάρ ἀγᾶς, ὅστις μετ' ἑδωφιαίαν προσκύνησιν ἀγγέλλει εἰς τὴν Α. Μ. ὅτι εἰκοσιεπτὰ ἐκ τῶν τετρακοσίων χανουμισσῶν τοῦ χαρεμίου εὐρέθησαν ἔγγυοι. Ὁ Σουλτάνος ἀκούων τὴν εὐτοκίαν ταύτην, ἥτις προαγγέλλει κατακλυσμὸν δικαιοῦχων ἐπὶ τοῦ Δημοσίου Θεσαυροῦ, προσβλέπει βλοσυρῶς αὐτόν, ἐκβάλλει μίαν τῶν χρυσοκεντήτων αὐτοῦ ἐμβάδων, καὶ τῷ θραύει τὴν ῥίνα. Ὁ Κισλάρ-ἀγᾶς ἀπέρχεται.

Ὁ Θεσαυροφύλαξ τῶν ἀνακτόρων προσέρχεται κατηφῆς

καὶ περίτρομος καὶ ἀναγγέλλει εἰς τὸν Σουλτάνον ὅτι ἡ Μεγαλειότης του τὴν ἡμέραν ἐκείνην θ' ἀναγκασθῆ νὰ φάγῃ μόνον πιλάφι, ἐπειδὴ εἰς τὸ ταμεῖον δὲν εὐρίσκονται πλέον χρήματα πρὸς ἀγορὰν τροφίμων διὰ τὸ γεῦμα. Ὁ Πατισάχ κάμει νεῦμα διὰ τῆς χειρὸς πρὸς δύο εὐνούχους, ἱσταμένους ὡς ἀγάλματα παρὰ τὴν θύραν, καὶ διατάσσει ν' ἀνασκοποῖσιν τὸν θησαυροφύλακα. Ἡ διαταγὴ ἐκτελεῖται παραχρῆμα.

Μετ' ὀλίγον εἰσέρχεται ὁ Σεῖχουλισλάμης βαίνων βραδέως καὶ θωπεύων τὸν πώγωνά, καὶ σταῖς πρὸ τοῦ Σουλτάνου ἐκρήνυται εἰς θρήνους, διηγούμενος πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τῶν πιστῶν ὅτι ἡ Αὐτοκρατορία ἀπειλεῖται ὑπὸ μεγάλου κινδύνου, ἐπειδὴ οἱ μῦς κατετρώπησαν καὶ κατέφαγον τὴν ἱερὰν σημαίαν τοῦ προφήτου, καὶ παρακαλεῖ τὸν Πατισάχ νὰ τῷ χορηγήσῃ τὰ μέσα πρὸς ἀγορὰν τρισχιλίων γάτων, διὰ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὰ ἐν τῷ ἱερῷ τεμένει κειμήλια ἀπὸ τῆς ἀδδηφραγίας τῶν μῦν. Ὁ Σουλτάνος αἰσθάνεται τὴν μεγαλητέραν διάθεσιν τοῦ κόσμου ὅπως ἐκριζώῃ τὴν γενειάδα τοῦ Σεῖχ-ουλ-Ἰσλάμ' ἀλλ' ἐπειδὴ φοβεῖται τὸν Φεργᾶν, ἀρκεῖται λέγων αὐτῷ ὅτι μέχρις ὅτου ἐξευρεθῶσιν οἱ πόροι πρὸς ἀγορὰν γάτων, ἄς ἐκδώσῃ αὐτὸς θέσιμα πρὸς τοὺς πιστοὺς νὰ τρώγωσι τοῦ λοιποῦ τοὺς μῦς, διὰ νὰ ἐλαττωθῆ τὸ γένος αὐτῶν.

Ἡ Α. Ε. ὁ Ἀσσίμ-πασσᾶς, ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἰβητικῶν τῆς Υ. Πύλης, περιμένει ἀπὸ μιᾶς ὥρας ἐξωθεν τῆς θύρας, καὶ ἅμα εἶδεν ἐξεληθόντα τὸν Σεῖχουλισλάμην, εἰσῆλθε δειλῶς καὶ προύχώρησε δύο βήματα. Ὁ Σουλτάνος τὸν ἐκύτταξε καὶ δὲν ἐκινήθη. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν τὸν ἠρώτησε:

— Τί θέλεις;

— Μεγαλειότατε, νὰ ὑπογράψῃτε αὐτὴν τὴν συνθήκην μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

— Σικτήρ!

Καὶ λαμβάνων ἐν τῶν προσκεφαλαίων τὸ ρίπτει κατὰ πρόσωπον τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις ἐξέρχεται ζαλισμένος. Ὁ Κουντουριώτης ἱσταται παραμονεύων πρὸ τῆς ἄλλης θύρας τοῦ ἀντιθαλάμου, βλέπων δὲ τὸν Ἰπουργὸν ἐξεσπόμενον ἔρωτᾷ:

— Ἰπέγραψε;

— Η Α. Μ. απαντά ὁ Ἰπουργός, εἶναι ἀδιάθετος, ἀλλὰ θὰ ὑπογράψῃ ἔλαβα τὴν διαβεβαίωσιν κατὰ πρόσωπον.

— Ὁ κ. Κουντουριώτης σπεύδει νὰ τηλεγραφήσῃ εἰς Ἀθήνας: «Σουλτάνος ἀδιάθετος» συνθήκη ὑπογράφεται ὅσον αὐτῶν ταύτην τὴν στιγμήν χύνουν ὀλίγον μελάνι εἰς τὸ μελανοδοχεῖον.

— Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ πρέσβεις τῶν Δυνάμεων εἰσελθόντες, ἔπεισαν τὸν Σουλτάνον νὰ ὑπογράψῃ, ἐπὶ ἀπειλῇ κατοχῆς τοῦ χαρμεῖου του. Ἐξεληθόντων αὐτῶν, εἰσέρχεται ἐκ νέου ὁ Ἀσσίμ. Ὁ Σουλτάνος τὸν προσβλέπει ἐπὶ ἑτέραν ἡμίσειαν ὥραν, ψιθυρίζων αὐτῷ ἡχοῦσιν ἰσχυρῶς! ἔπειτα λέγει αὐτῷ: — Φέρε μου αὐτὸ τὸ παληόχαρτον.

— Ὁ ὑπουργός προσέρχεται τετραποδητῆ, κρατῶν διὰ τῶν ὀδόντων ὡς κῶνον τὴν συνθήκην. Ὁ Σουλτάνος τὴν ἐκτυλίσει, ἀλλὰ, κρυολογημένος ὢν, τὴν στιγμήν ἐκείνην πταρνίζεται ἰσχυρῶς, καὶ τὴν καταβρέχει δι' ἀφθόνου σιέλου.

— Κάμετε ἄλλην, λέγει δίδων αὐτὴν τῷ ὑπουργῷ.

— Ὁ Ἀσσίμ σπεύδει νὰ κάμῃ ἄλλο ἀντίγραφον καὶ φέρει αὐτὸ μετὰ τάχους. Ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπιφανῆς εὐνοῦχος ἀναγγέλλει ὅτι τὸ πιλάφι εἶναι ἕτοιμον, καὶ ὁ Πατισῶ ἀφίξει τὴν συνθήκην, ἐγείρεται καὶ σπεύδει εἰς τὴν τράπεζαν.

— Ἐν τῷ σούτῳ ὁ κ. Κουντουριώτης τηλεγραφεῖ αὐτῷ Σουλτάνου ἀεὶ ἀδιάθετος» συνθήκη ὑπογράφεται! Ἰψηλὴ Πύλη καταγιγίνεται περὶ τὴν ἀνεύρεσιν γραφίδος.

— Μετὰ τὸ γεῦμα ἐμφανίζεται ἐκ νέου ὁ ὑπουργός, ἀναπτύσσων ἐνώπιον τοῦ Σουλτάνου τὴν συνθήκην. Οὗτος ἐτοιμάζεται νὰ ὑπογράψῃ, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ὁ ἀρχιεπινοῦχος εἰσελθὼν ψιθυρίζει εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ ὅτι ἔφεραν εἰς τὸ χαρμεῖον δούλην Γεωργιανὴν ἐκτάκτου καλλονῆς. Ὁ Σουλτάνος ἀφίνει τὸ ἔγγραφο καὶ ἐξέρχεται δρομαίως. Ὁ Ἀσσίμ διαβεβαίωσιν τὸν περιμένοντα Κουντουριώτην, καὶ οὗτος σπεύδει νὰ τηλεγραφήσῃ: «συνθήκη ὑπογράφεται ἀφαικτικῶς» Σουλτάνος κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν δξύνει τὸν κάλαμόν του.

— Ὁ ὑπουργός καὶ ὁ πρεσβευτὴς περιμένουσι μέχρι ἐσπέρας. Τέλος ἐν ὄρα προκεχωρητικῶς εθάνει ὁ Σουλτάνος κατὰ κούπον, κλονιζόμενος, με ὀφθαλμοὺς χαίνους. Ὁ ὑπουργός τῷ προσφέρει ἐκ νέου τὴν συνθήκην.

— Τι θέλεις; τὸν ἐρωτᾷ ἄγριος ἐκεῖνος.
— Μεγαλειότατε, τὴν συνθήκην! ...
— Ἄ, ναί, φέρε' ἔδω.

— Καὶ βιάπει τὸν κάλαμον εἰς τὴν μελάνην, ὁ δὲ Κουντουριώτης περιχαρῆς τρέχει νὰ τηλεγραφήσῃ αὐτῷ Σουλτάνου ὅτι ὑπογράφεται. Σουλτάνος εὐρίσκειται περὶ τὰ μέσα τῆς ὑπογραφῆς.

— Ἀλλ' ἐνῶ ἄρχεται νὰ χαράσῃ τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ὀνόματος Χαμίτ, ὅπου εἰς τὴν τουρκικὴν γραφὴν εἶναι περιπλοκώτατον, αἶφνης χασμάται, σταματᾷ, ἡ χεὶρ αὐτοῦ μένει ἀδρανῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ του κλείονται, καὶ ἀκούεται ῥόγχοι. Ἡ Α. Μ. ὁ Παδισῶ ἀπεκοιμήθη.

— Δύο εὐνοῦχοι τοποθετοῦνται πάραυτα ἐγγὺς αὐτοῦ καὶ ἀπομακρύνουσι διὰ πτερῶν τὰς μύιας. Ὁ δὲ ἀκίνητος ἰστάμενος ἐνώπιον αὐτοῦ Ἀσσίμ, ἐκβάλλει τὰ ὑποδήματά του καὶ ἀπέρχεται ἀκροποδητῆ μὴ τὸν ἐξυπνήσῃ. Ἐξερχόμενος συναντᾷ τὸν Κουντουριώτην, πρὸς ὃν ἀνακοινεῖ τὴν ἀναβολὴν τῆς ὑπογραφῆς. Ὁ κ. Πρέσβυς, μὴ ἔχων τι κάλλιον νὰ πράξῃ, ἀπέρχεται περίλυπος, ἀφοῦ ἐφόρεσε τὰ ὑποδήματα τοῦ Ἀσσίμ, διότι τὰ ἰδικά του εἶχε καταστρέψει εἰς τοὺς δρόμους τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τηλεγραφεῖ πρὸς τὸν Κουντουριώτην: «Νυστάζοντος Σουλτάνου ὑπογραφή ἐφθασε μέχρι πρῶτου γράμματος, ἀπῆλθον με ξένα ὑποδήματα, κα-

ταστραφέντων ἐμῶν. Περᾶσατέ τα λογαριασμὸν κυβερνήσεως. Ἰραδὲ ἀληθῆς ὄρη Θεοῦ—*Ira dei*».

Bobb.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

— Ἐπανερχόμεθα. Ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἐξακολουθεῖ νὰ φεύγῃ ἀδειλιασμένη ντροπαλῶς ἐκ τῆς πλατείας τοῦ συντάγματος ἀφίνουσα χωρὶς σύντροφον τὰς Τρίτας, τὰς Πέμπτας καὶ τὰς Κυριακὰς τῆς. Ἄν ἐπαινίσει τὴν Τετάρτην, αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ συγχωρούσαμε τὸν ἀσπονδὸν μας φίλον κ. Φιλήμονα καὶ θὰ ἐλέγαμε: καὶ τὰς Τετάρδας τῆς. Πηγαίνει ποῦ; εἰς τὸ Φάληρον; Ὅχι ἀδελφε μου! αὐτὸ ἐνομιζαμε καὶ ἡμεῖς καὶ εἶχαμεν ἐκμανῆ, διότι ὁ βασιλεὺς δυνατόν νὰ κάμῃ τὰ λουτρά του εἰς τὸ Φάληρον, ἢ πρωτεύουσα ὅμως δὲν συνειθίζει νὰ κάμῃ λουτρά καὶ μένει εἰς Ἀθήνας. Πηγαίνει μέσ' τὴν αὐλὴν τοῦ Κεχαγιαῖ ἧτις εἶναι τὴν ὥραν οἰκία τοῦ βασιλέως.

— Ἐννοοῦσαμεν αὐτὸ νὰ γίνηται—ὅπου ἐγίνετο—ὅτε ἔμενον ὁ βασιλεὺς ἐπάνω καὶ ἐχώνετο ἡ μουσικὴ ἐντὸς τοῦ προαυλίου τῶν ἀνακτόρων, ἐκ φόβου μήπως πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶναι προωρισμένον διὰ ψυχαγωγίαν τοῦ βασιλέως διασκεδάξῃ συγχρόνως καὶ τὸν λαόν. Ἔστω μεταξὺ βασιλέως καὶ λαοῦ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ κοινὴ διασκεδασίς· μᾶς ἔρκει ὅτι ὁ λαὸς πληρῶνει τὴν ἐπιχορηγίαν καὶ ὁ βασιλεὺς τὴν καταναλίσκει. Ἡ τιμὴ αὐτὴ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς δὲν εἶπαμε τίποτε, μολοντί ὅλος ὁ κόσμος παρεπονείτο καὶ μᾶς παρώρμα νὰ γράψωμεν. Διότι ἀφώρα τὸ πρᾶγμα καθαρῶς τὴν τιμητικὴν τοῦ βασιλέως ποσορὰν. Ἐπομένως ἠδύνατο, ἂν ἤθελε, καὶ ἰδικαίωτο μάλιστα, εἰς τὴν αὐλὴν νὰ τὴν κλείσῃ τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ καὶ μὴ στὴν σάλα του.

— Ἀλλ' ἡ μουσικὴ τῶν πλατειῶν δὲν παίζει πρὸς τιμὴν τοῦ βασιλέως· δὲν ἔχει νὰ κάμῃ τίποτε μετὰ τὸν βασιλέα· διότι καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ὅπου ὑπάρχουν φρουραρχεῖα, ὅπου ὑπάρχουν ἔδραι ταγμάτων, ἡ μουσικὴ παίζει εἰς τὰς πλατείας, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς ὅστις εἶναι εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν πιστεύομεν νὰ εἶναι συγχρόνως καὶ εἰς τὰς Πάτρας καὶ εἰς τὴν Λαμίας καὶ εἰς τὴν Χαλκίδα. Τόσον δὲ βέβαιον εἶναι ὅτι ἡ μουσικὴ τῶν πλατειῶν παινίζει χάριν τῶν πολιτῶν καὶ ὄχι χάριν τοῦ βασιλέως, ὥστε ὁ δῆμος δίδει ἐπίδομα εἰς τοὺς μουσικοὺς, τὸ ὅποιον ὁ νῦν Δήμαρχος ἐζήτησε μὲν νὰ καταργήσῃ, κακῶς ποιῶν, ἀλλὰ γενομένων αὐτῷ παραστάσεων δὲν κατήργησεν.

— Τὸ ὅτι δὲν παρακολουθεῖ ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς τὸν βασιλέα, ἀπόδειξις ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν τὸν παρακολούθησεν οὔτε εἰς τὸ Τατόι, ὅπου καὶ συνηθέστερον κάμνει ἐξοχὴν, οὔτε εἰς τοῦ Τσίλλερ ἐν Μουνουχιά, ὅπου ἀπαξ διεθέρισεν, οὔτε εἰς τὰς διαφόρους τῆς Βυρώπης πόλεις, τὰς ὁποίας δις καὶ τρις ἕως τώρα περιηγήθη. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καθόσον ἐνθυμούμεθα, δὲν τὸ ἔκαμεν οὔτε αὐτὸς ὁ Σάχης τῆς Περσίας, ὅστις μορεῖ νὰ ἐκουβάλλησεν μαζὺ του τὰ γάματα χαρμίων καὶ ταμπουκτσῆδων, ὅχι ὅμως καὶ μουσικῆν.

— Ἀφίνωμεν τὰς Ἀθήνας καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὰ ἄλλα κράτη. Εἰς τὸ Μπούργκ (ἀνάκτορον) τῆς Βιέννης παινίζει ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς καθ' ἑκάστην πρωϊνὴν δεκάτην, τὰ ἐκλεκτότερα τεμάχια ἐν μέσῳ τῆς πλατείας τῶν ἀνακτόρων, περιστοιχιζομένη κατὰ γράμμα ἐκ τοῦ φιλομούσου Βιενναίου κόσμου ποιοῦντος πυκνὸν περὶ τὴν ὀρχήστραν κύκλον. Βλέπετε ὅτι εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν Βιέννην δὲν γίνεταί ὅτι

εἰς τὰς συνταγματικὰς Ἀθήνας, ὁ χωριτμὸς δηλαδὴ μουσικῆς καὶ λαοῦ. Ἀλλὰ τὸ ἐσπέρας ὅλαι αἱ στρατιωτικαὶ μουσικαὶ παίζουν εἰς τὸ Πράτερ, ὡς νὰ εἴπωμεν εἰς τὰ Πατήσια τῆς Βιέννης· μακρὰν, ἐννοεῖται τῶν ἀνακτόρων· καὶ ἀδιάφορον ἂν ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι εἰς τὸ Μπούργκ ἢ εἰς τὸ Σαινμπρούν ἢ εἰς τὸ Βάδεν-Βάδεν. Τὸ Πράτερ ἀντηγεῖ πάντοτε ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν μουσικὴν.

— Ὅταν ἦλθε ὁ βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας εἰς τὴν Λειψίαν, ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς ἔπαιξε τὸ πρᾶτ πρὸ τῆς οἰκίας ἐνθα κατέλυσεν ὁ Ἰωάννης· ἀλλὰ τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς ἐσπέρας· ἐπαινίσειν εἰς τὸ σύνθετος περίπτερον τῆς, εἰς τὸ σκιερὸν δάσος Ροζεντάλ.

— Ἐννοήσατε λοιπὸν, κύριε Φρουράρχε, ὅτι αὐτὸ ὅπερ κάμνετε εἶναι καθαρὰ παρανομία καὶ ὅτι ἡ μουσικὴ τῆς φρουρᾶς δὲν εἶναι **κασαροβασιλικὴ μουσικὴ**.

— Ἡμεῖς βεβαίως δὲν θὰ ἐπανελθῶμεν καὶ τρίτην φορὰν, διότι καὶ σήμερον μετὰ πολλῆς στενοχωρίας ἐβίξαμεν αὐτὸ τὸ θέμα, ἀισθανθέντες ἀνεξάντλητον ἀηδίαν, ὅταν εἶδομεν μίαν οἰκίαν ἐνὸς Κεχαγιαῖ σφετερισθεῖσαν τὰ δικαιώματα τῆς ἱστορικῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος. Εὐτυχῶς τὴν παρελθούσαν Πέμπτην, ὅτε εἴχομεν καταβῆ εἰς Φάληρον, εἶδομεν τοὺς ὀλίγους συμπολίτας μας ἀξιοπρεπέστατα ἀποσχόντας ἀπὸ τοῦ νὰ τρέξουν νὰ ψωμοζήτωσι πρὸ τῶν περιπτέρων τοῦ κύριου Εὐθυμίου τὴν μουσικὴν τοῦ Σάιτερ. Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι οἱ συμπολίται μας τὴν αὐτὴν θέλουν δεῖξει ἀξιοπρέπειαν, ἀφίνοντες τὸ ζεῦγος Κεχαγιαῖ νὰ λείψωσι ἡδονικὰ ἀπὸ τοῦ Δραγάτου εἰς τὸν ἀπεσῶρθησαν τὰ ὄργανα τῆς φρουρᾶς.

— Δὲν καταλαμβάνομεν διατὶ αὐτὰ τὰ προνόμια τοῦ πυροβολικοῦ, δι' ὃ καὶ πᾶν ἐπρομηθεύθησαν κομψότατα ἀεὶ καὶ τὸ ἐλληνοτουρκικῷ πολέμῳ. Διατὶ νὰ τὸ μνημονικὸν κομψότατα λανδῶ, καθὼς καὶ τὸ πεζικὸν κομψότατα κάρρα;

— Ἐπίσης δὲν ἐννοοῦμεν διατὶ φροντίζουν μόνον περὶ κομψοτάτων ἀμαξῶν ἐνῶ μᾶς χρειάζονται ἐπίσης καὶ κομψότατα καθρεπτάκια, κομψότατοι νιπτῆρες, διάφορα εἶδη κομωτηρίου, οἶον κολώνιας, μυρσουλταῖς, βουρσίσεις, σκόνι γιὰ τὰ δόντια, διάφοροι βραπαὶ καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα.

— Ἄν τυχὸν στείλετε καμμίαν κατασκόπευσιν (reconnais-sance) μέχρι τῆς οἰκίας Κεχαγιαῖ μὴ ἐκλάβετε τὴν παράπλευρον οἰκίαν ἢ θὰ ἴδῃτε ἀναπεπταμένας τὰς πύλας καὶ τὰ παράθυρα ὡς ἀνάκτορον καὶ αὐτὸ. Εἶναι ἀπλούστατον σπῆτι τοῦ κ. Ἀλμεῦδα, ὅπερ ὅμως παίζει χαριέστατα παρωδιὰν τῶν ἀνακτόρων, γνωστὴν μελωδίαν τοῦ μουσικοδιδασκάλου Λίτζ.

— Ἡ ἀφέλεια τῶν περὶ τὴν Ὀραν ἐπήδησε πλέον τὰ ἐσκαμμένα. Ἀτὴν Ἑλλάδα σήμερον κυβερνοῦσιν οἱ ξένοι φωνάζουσι οἱ περιπαθεῖς συντάκται τῆς» καὶ δὲν βλέπουσιν ὅτι τὴν Ἑλλάδα σήμερον παρακυβερεῖ ὁ Κουμουνοῦδος!

— Ἐπανέρχεται ἐπὶ τοὺς ἰδίους ἡμέτους αὐτὴ εἶναι φράσις ἀρχαία τὴν ὅποιαν δὲν ἔμαθε μὲν εἰς τὰ γραμμοδιδασκαλεῖα εἰς ἃ ἐφοίτησεν ὁ ὁμογενὴς οἰκονομολόγος τοῦ Αἰῶ-

— γος, ὁ καὶ Μαυροθαλασσίτης ἐπιλεγόμενος, ἀλλ' ἦν πιστῶς ἐξετέλεσε προκειμένου περὶ τοῦ δανείου τῶν 120,000,000 ἀναγκασθεὶς ἐπὶ τέλους νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐπλανᾶτο εἰς τοὺς μαύρους ὑπολογισμοὺς του καὶ ὅτι ἡ ἑλληνικὴ πίστις ἐπερρώσθη ἐν τῷ ἐξωτερικῷ καὶ αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς ἐπερρώσεως ἔχει ἀνάγκην ὁ τόπος. Τὰ δὲ συγχαρητήρια τὰ ὁποῖα ἐν τέλει ἀναγκάζεται νὰ προσφέρῃ τοῖς συνομολογήσασιν τὸ δάνειον τὸν παρομοιάζουσι πρὸς τυχαίους τινὰς ἐπαλαστήσας οἰτινες καταβαλλόμενοι ὑπὸ τοῦ ἀντιπάλου τῶν ἐν ᾧ συλλέγουσι κάτωθεν τὸν πῖλον ἢ τὴν μάδον ἢ ὅ,τι μέλος τοῦ σώματος τῶν συνετρίβῃ λέγουσι συγχρόνως τῷ νικητῇ: Σὲ εὐχαριστῶ, βρε ἀδελφέ!

— Καὶ ποῦ νὰ ζεῦρετε ὅτι πρὸ εἰκοσιῆς ἐτῶν οἱ μαθηταὶ τῶν σχολείων τῆς πρωτεύουσας ἐψάλλον τὸ ἐξῆς ἄσμα:

Πινελὰς ὁ Νεγρεπὸν
Πῶχει μύτο ἴσαν τρομπὸν
Καὶ κοιλιὰ σὰν τὸ καπὸν
Καὶ μυαλὰ ἀπὸ πεπὸν

— προμαντεύοντες οὕτω τὸ μέλλον τοῦ ἀνδρός.

— Ὁ Γραμματεὺς πρεσβείας ὅστις μαθὼν ὅτι οἱ παρασημοφορηθέντες ἐσχάτως βουλευταὶ οὐδῶλος ἦσαν ἀναμεμιγμένοι εἰς τὰ Βελενθζαϊκὰ καὶ ἐρωτήσας: εἰ ἔκαμαν ἄλλο δὲν δύνανται δυστυχῶς νὰ κάμῃ καὶ τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν περὶ τοῦ παρασημοφορηθέντος ἐσχάτως καθηγητοῦ Κωνσταντινίδου, διότι αὐτὸς τὰ ἔκαμε ὅλα.

— Καὶ δὲν πετᾶτε λοιπὸν εἰς τοὺς ὄχτους τὰ παράσημά σας ὡ ἱπότατοι τοῦ Σωτήρος καὶ τῶν Ταξιαρχῶν καὶ δὲν ζεῦρω ποῖων ἄλλων σωματίων, ἂν ἔχητε κόκκον ἱποτισμοῦ ἐπάνω σας, ὡ μεγαλοπεπῆ ἐσταυρωμένα μουλάρια; Τί ἄλλο σὰς ἐπερίμενε ἢ νὰ ὀνομάζεσθε συναδελφοὶ τοῦ κ. Κωνσταντινίδου καὶ συνιπότατοι τῆς αὐτῆς καβαλαρίας;

— Δυστυχῶς ἐννοοῦσαμεν ἂν δὲν παρενέβαινε αὐτὴ ἡ σκανδαλώδης παρασημοφορήσις νὰ συγχαρῶμεν ἐκ καρδίας τὰ παράσημα, διότι μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν νῶτων ἐστόλισαν τὰ στήθη τοῦ ἀληθῶς μάγου βρεβτιστοῦ κ. Αὐγερινοῦ καὶ τοῦ ἐκ τῶν δεξιωτέρων ζωγράφου μας κ. Αὐτρα.

— Ἐντυπώσεσι Νέγρη ἐκ Παρισίων:
Καὶ οἱ ἀμαξίτες ἀκόμα ὁμιλοῦν conlant τὴν γαλλικὴν!

— Δὲν εἴχομεν κέφι εἰς τὸ προχθεσινὸν φύλλον νὰ καταγινομεν μετὰ τὸν κ. Ρουσόπουλον ἀρχαιολόγον μετὰ δλας τὰς σημασίας τῆς λέξεως.

— Ἐνθυμείσθε ὅτι μετεδώσαμεν διὰ τοῦ φύλλου ἡμῶν πληροφορίαν εἰς τὸ κοινὸν ὅτι ἐπώλησεν εἰς Γάλλους ἀρχαία ἀντὶ χιλίων φράγκων.

— Ὁ κ. Ρουσόπουλος ἀπήνησεν ἐν τῇ **Παλιγγενεσίᾳ** τὰ ἐξῆς:

Κύριε συντάκτα τῆς **Παλιγγενεσίας!**

— Ἐὰν ὁ γράψας σήμερον ἐν τῷ «Μὴ Χάσεις» κατ' ἐμοῦ ἀπο-

δείξη τὰ γεγραμμένα δέχομαι τὴν ποιήν του, παρέχων αὐτῷ μάλιστα ὡς ἀμοιβὴν τὰ χίλια φράγκα, ἃ, ὡς φαίνεται, τὸν ἐγαργάλισαν.

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 4 Ἰουνίου 1881.

Ἄθαν. Σ. Ρουσόπουλος.

Μεταξὺ τόσης ἄλλης σατυρικῆς ὕλης τὴν αὐτοσάτυραν αὐτὴν ἐνὸς τῶν σύγχρόνων διδασκάλων δὲν ἠδυνάμεθα ν' ἀφῆσωμεν ἔξω τοῦ σατυρικοῦ ναοῦ τοῦ Μὴ Χάνεσαι.

Ἐάν ἦναι ἀληθές ὅτι ἡ ψυχολογικὴ ἐρευνα πολλάκις φωτίζει τὴν ποινικὴν δικαιοσύνην καλλίτερον πάσης ἄλλης ὑποθέσεως, ἡ διατριβὴ αὕτη τοῦ κ. Ρουσοπούλου τὸν καταδίδει συστηματικὸν ἀρχαιοκάπηλον. Βίς ἡμᾶς τοῦλάχιστον ἐφάνη ὡς ἐν τῶν ἱατροδικαστικῶν ἐκείνων τεκμηρίων τὰ ὁποῖα φωνάζουν ὅτι ἐδῶ ὑπάρχει τὸ ἐγκλημα.

Ὁ ἄνθρωπος βλέπετε δὲν ἐταράχθη διόλου ὅτι μὴ ταύτη πληροφορία πωλήσεως ἀρχαίων, σαφῶς ὠρισμένη—δύο πλαγγόνες καὶ ἐν ἀγγεῖον—κυκλοφορεῖ εἰς τὸ ἄστυ περί αὐτοῦ. Ἄλλ' ὡσανεὶ ἀισθάνεται ὅτι θὰ ματαιοπονηθῇ ἐάν ἀποπειραθῇ νὰ διαλύσῃ τὰς περὶ αὐτοῦ προλήψεις τοῦ κόσμου, τὸ βίχγει ἔξω τὸ δὴ λεγόμενον καὶ περιορίζει τὸ πρᾶγμα ἐντὸς τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν κοινῶν ἐγκληματιῶν, οἵτινες τὴν περὶ αὐτῶν πρόληψιν τοῦ ἀνακριτοῦ ἢ τοῦ Βι-σαγγελέως δὲν τὴν ἀλλάσσουν μετὰ τὴν ὑπόληψιν ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀδιάφορον ἂν ὑπολαμβάνονται ὡς ἀνεγνηρισμένοι κακοῦργοι, ἢ ἀνάκρισις μπόρρεσε νὰ βεβαιωθῇ; Ἴδου τὸ ζήτημα.

Αὐτὰ ὅλα βεβαίως θὰ φανῶσι εἰς τὸν πρακτικώτατον κ. Ρουσόπουλον καθαρὰ φλυαρία. Συμφωνοῦμεν μαζὶ του, ἂν καὶ ἐπιμένωμεν εἰς τὴν φλυαρίαν μας. Δεχόμεθα ὅμως ἐξ ὁλοκλήρου τὴν πρότασίν του.

Μάλιστα, κύριε Ρουσόπουλε, μᾶς γαργαλίζουν τὰ χίλια φράγκα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζωμεν, δὲν θὰ δυσσαρεστηθῆτε ἂν οἶς προτείνωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ καταθέσῃτε τὴν ἀμοιβὴν τῶν χιλίων φράγκων εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας, ὑπὲρ ἧς καὶ τὰ προσδιορίζομεν, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν κερδίσωμεν τὴν ἀμοιβὴν.

Ἄμα δὲ λάθωμεν εἰδήσιν παρὰ τοῦ Ταμείου τῆς Ἐταιρίας ὅτι κατεθέσατε τὰ χρήματα, γνωρίζομεν συμπολίτην μας ὅστις παρηκολούθησε τὴν ἐκ μέρους σας πώλησιν πρὸς τὸν Γάλλον τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἀρχαίων, εἶναι ἐπομένως εἰς θέσιν εἴτε αὐθορμητικῶς εἴαν θελήσῃ εἴτε ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῆς εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς νὰ πιστοποιήσῃ τὴν ἀρχαιοκαπηλείαν ἣν αἱ πληροφορίες ἂς ἐλάβομεν σᾶς ἀποδίδουν.

Βλέπετε ὅτι δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ καταθέσῃτε τὰ χρήματα. Ἐβῆρωσθε!

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

Οἱ Βελέντζηδες ἐκτὸς τῶν ταμείων μᾶς ὑποκλέπτουσι καὶ τὸν χρόνον ὡς καὶ τὸν χῶρον τῆς ἐφημερίδος μας, ὥστε δὲν ἠδυνήθημεν νὰ κάμωμεν περισσότερον λόγον περὶ τοῦ Θεάτρου μας. Καὶ ὅμως ἂν ὄχι ἄλλο, τοῦλάχιστον χάριν τοῦ ἰδιοκτητοῦ κ. Τσόχα ὠφείλομεν νὰ πράξωμεν τοῦ-

το, οὐχὶ τόσον ὅπως ὑμνήσωμεν τὴν γνωστὴν αὐτοῦ φιλοκαλλιαν, ὅσον ὅπως θαυμάσωμεν τὴν πολιτικὴν δξυδέρκειάν του, ἥτις, πάντες θὰ συμφωνήσετε, ὅτι ὑπερβαίνει καὶ τὴν τοῦ ἡμετέρου ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ὅστις ἤδη μόλις ἀπορεῖ διατὶ δὲν ἐπολεμήσαμεν, ἐνῶ ὁ κ. Τσόχας διὰ τῆς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολεμικοῦ ἡμῶν ὄρασμοῦ βραδείας ἀνοικοδομήσεως τοῦ Θεάτρου, μὰ τὸν Θεὸν πολὺ δριμύτερον ἢ τὰ νῦν ἀρβρα τῆς αἰῶνος, ἐσατόειζε τὸν Κουμουνοῦρον.

Ἄλλ' ἐπειδὴ, κυρίαί μου καὶ κύριοι, συχαίνεσθε, βεβαίως οἱ περισσότεροι, ὡς καὶ ἐγὼ, τὴν πολιτικὴν, παύσω τὸ προοίμιόν μου καὶ εἰσέρχομαι εἰς τὸ Θεάτρον.

Μόλις διὰ τῆς θύρας αὐτοῦ προχωρήσετε ἐντὸς, στήτε ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὸ ὀπισθεν τῶν ὑπερδισχιλίων αὐτοῦ καθισμάτων κενῶν καὶ στραφῆτε περὶ τὰς πτέρνας σας* θὰ ἴδῃτε, ὅτι τὸ Θεάτρον ὀρίζεται πρὸς Β. ὑπὸ τοῦ Λυκαβητοῦ, πρὸς Ν. ὑπὸ τῶν στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Λυδῆ καὶ τοῦ Φαλήρου πρὸς Α. ὑπὸ τοῦ Ὑμητοῦ καὶ πρὸς Δ. ὑπὸ τοῦ Παρθενῶνος. Ὅποιον πλαίσιον! Ἀπολαύσατε τῆς ἀπὸ τοῦ Ὑμητοῦ πλήρους μύρων θύμου πνεύσεως αἴρας, παιζούσης πρὸς στιγμὴν μετὰ τῆς κόμης σας ἢ τῆς ἐκείνης σας, καὶ ἀκούσατέ τὴν αἰνυρομένην καὶ ἐκπνεύσαν μεταξὺ τῶν στύλων τοῦ Παρθενῶνος. Ἀτενίσσατε τὸ Φάληρον ἐλαφρῶς φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς πρὸ ὀλίγου ἀνατειλάσης μελιχρᾶς σελήνης, καὶ ἀφοῦ νῦν πρὸ τῆς ἐν ἐκστάσει διατελούσης ψυχῆς σας τὸ πᾶν ἐξωραϊζεται, ῥιφθῆτε εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀναμένουτος ὑμᾶς καθισματος.

Βεβαίως δὲν εἴθε διατεθειμένοι κατὰ τῶν ἠθοποιῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι οἱ γνωστοί σας ἠθοποιοί, ἄνθρωποι ἀληθῶς κοπιᾶσαντες ὑπὲρ τοῦ Θεάτρου πλειότερον, ἢ οἱ πολιτικοί μας περὶ τοῦ τόπου των. Καὶ ὅμως εἰς τὴν συλλογὴν αὐτῶν τὴν ἰδέαν, ὅτι ὀλίγος ἀκόμη ἐπὶ πλέον κόσμος δὲν πτε* δὲν θὰ ἔκαμνε δηλ. τοὺς περισσότερους νὰ ἐξῆν ὅτι τὰ παριστώμενα δράματα εἶναι ἀμελέτητα.

Παρίσταται ἡ Βάσανος τῆς Γυναικός, ἔργον λεπτότατον καὶ ψυχολογικώτατον, καὶ ὅμως ἀκούομεν τὴν κυρίαν Λαρσαι θέλουσαν νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν κυρίαν Δυμόν, ὅτι τὴν ἀναπληροῖναι ὁ σύζυγός της λέγουσαν, τί σὲ πληροῖναι ὁ κ. Δυμόν;

Καὶ ἰδοὺ τότε ἀκούομεν ἀκροατὴν μουρμουρίζοντα, ὅτι αὕτη πλέον εἶναι βάσανος τῶν ἀκροατῶν.

Περὶ τοῦ Υἱοῦ τῆς Νυκτός, οὐδὲν λέγομεν* θὰ ἀναφέρωμεν ὅμως τὸ ὑπό τινος λούστρου λεχθὲν, ὅτις κατὰ τοὺς πυροβολισμοὺς ἔφευγε, μὴ τυχὸν λείει καὶ τὸν πάρον μάρτυρα.

Καὶ ἤδη περὶ τοῦ Ἀγαθοπόλου, ὁ ὁποῖος ἦτο εὐεργετικώτατος διὰ τε ἡμᾶς καὶ τοὺς ἠθοποιούς, ὡς φαιδρύνας καὶ τὰ χεῖλη μας καὶ τὸ ταμεῖόν των. Περὶ τῆς ἐπιτυχίας του εἶναι περιττὸν νὰ ὀμιλήσωμεν, ὡς οὕσης γνωστῆς. Δύο τινὰ ὅμως θὰ παρατηρήσωμεν* πρῶτον θὰ συμβουλευώμεν τὸν ὑποκριθέντα τὸν ἱατρὸν εἰς προσεχεῖς βουλευτικὰς ἐκλογὰς νὰ ἐκτεθῇ, διότι ἔχει μέλλον ὡς ῥήτορας, καὶ δεύτερον, ὅτι πρᾶπει τέλος νὰ ἐδῶγον αἱ βελᾶδαι τοῦ Ἀγαθοπόλου τοῦ Ξηροχωρίτου, καὶ τοῦ Ἀθηναίου Κουτεντιάδου. Πῶς τὸ θέλετε, κ. ἠθοποιοί, εἶδετε ποτὲ τὸν Γέρω Σκουζὲ μὲ βελᾶδα;

Κουάκερος.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

Τί μεγάλο κρίμα νὰ μὴ μᾶς φωτίσῃ Καὶ τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ ἠλεκτρικόν . . . Ἐπροσμέναμεν ὅλοι νὰ μᾶς ἠλεκτρίσῃ, Καὶ νὰ ἴδομεν νέο θαῦμα Ἐραφικόν, Μὰ αὐτὸ δὲν πιάνει . . . ὦ! τί συμφορὰ! Κι' ἔτσι μᾶς ἀφίνει μὲ κρυφὴ χαρὰ.

ὦ! γιατί νὰ σβύσης; . . . θᾶδειχνης εἰς ὅλους Πρὸ καλὰ τοῦ ἔθνους κάθε μὰ μουντζούρα, Τὴν πολιτικὴν μας, τοὺς στρατοὺς, τοὺς στόλους Καὶ τοῦ κάθε κλέφτη τῆ χροσῆ φιγούρα, Ἄν καλὰ καὶ δίχως φῶς ἠλεκτρικόν φαίνεται τὸ ἔθνος τὸ Ἑλληνικόν.

Ἄλλο πρὸ σπουδαῖο ποῦ θὰ μᾶς τρομάξῃ Εἶναι πῶς ἴσῃς Σύρας μέσα τὰ νερά Ἐνας καρχαρίας ρίχτηκε ν' ἀρπάξῃ Τὸν ταμία τάδε μ' ὅλο τὸν παρᾶ. Ἄλλὰ δὲν φοβοῦνται Ἑλληνες ταμίαι Καρχαρίας, εἶναι μόνοι καρχαρίαί.

Κάσαις μὲ μπαρουτι καὶ μὲ δυναμίτι Βρέθησαν καὶ πάλι, ἀλλὰ ποῦ θαρρεῖτε; Ἐτοῦ εὐγενεστάτου Κεχαγιά τὸ σπῆτι; Ὅχι, μὴ φοβῆσθε, φίλοι συμπολίται, Δὲν μᾶς φθάνουν τόσαις νέαις συμμορίαίς, Νᾶχουμε ἀκόμη καὶ συνωμοσῆσαις;

Καλὲ ἴσῃ Ρωσσία ἴσῃσαν κεφάλι Μὲ καινούργιο θάρρος οἱ τρελλοὶ Κομμοῦνοι, Κι' ὑπονόμους νέας ἐτοιμάζουν πάλι. Ἄ! μᾶς παραμπῆκαν πλὴ μὲς ἴσῃ ρουθοῦν! Φτοῦ, παλαιοκομμουνιστοί, ἔξω ἀπ' ἐδῶ, Καὶ ζωγραφισμένους κᾶν νὰ μὴ ἴσῃς ἴδῶ.

Κι' ἄλλο πρὸ σπουδαῖο. . . πιάτηκαν οἱ Γάλλοι Μέσα στὴ Μαρσίλια καὶ οἱ Ἴταλοί. . . Ποιοὶ νὰ ἔχουν δίκιο, τοῦτοι ἢ οἱ ἄλλοι; Καὶ οἱ δύο εἶναι φίλοι μας καλοί. Ὡστε γρῦ μὴ βγάλλῃ Ἑλλὴν πατριώτης, Πρὶο πολὺ συμφέρει ἢ οὐδετέρότης.

Κι' ἄλλο πρὸ σπουδαῖο. . . λέγει καὶ προτείνει Ὁ γνωστός Σκουλοῦδης, ὁ καὶ ποιητής, Κι' ὁ φιλέλληνας Κάνιγγ ἀνδρείας νὰ γίνῃ. . . Βῦγε του! τ' ἀξίζει νᾶναι βουλευτής. Μὰ θαρρῶ πῶς πρέπει, φίλοι Συριανοί, Καὶ γιὰ τὸν Σκουλοῦδη ἕνας νὰ γενῃ.

Κι' ἄλλο πρὸ σπουδαῖο ἀπ' αὐτὸ χαμπαρί. . . Ὁ Λοιδωρηκιάτης ἔδωκε ζωὴ Στὸ σκυλί τοῦ Ῥόσση Νιζόνιου Ταβουλάρη, Κι' ἔγινε ἀντάρα καὶ πολὺ βοή. Δόξα λοιπὸν τώρα καὶ τιμὴ καὶ φήμη Στὸ Λοιδωρηκιάτη καὶ στὴν ἐπιστήμη.

Κι' ἄλλο πρὸ σπουδαῖο. . . γιὰ τῆ Θεσσαλία Μελετᾶ ὁ κύκλος ὁ ὑπουργικὸς Πῶς νὰ τὴν πατήσῃ δίχως τρικιμία, Καὶ νὰ τὴν βολέψῃ οικονομικῶς. Οἱ στρατοὶ τῶν Τούρκων φεύγουν καὶ θὰ φύγουν, Κι' Ἀλβανοὶ καὶ Τούρκοι δρόμο μᾶς ἀνοίγουν.

Ἄλλο γιὰ μᾶς νέο τόσο δὲν βαρύνει. . . Ἐξάσα ἀλήθεια τὰ Βελεντζικά, Μὰ γι' αὐτὰ ρωτᾶτε τὴ δικαιοσύνη, Ὅπου μᾶς τὰ ἔχει τόσο μυστικά. Κι' ἐπειτα γιὰ τούτα μὴ σᾶς μέλλῃ δρόλου, Καὶ αὐτὰ σᾶν κι' ἄλλα πᾶν κατὰ διαβόλου.

Souris

ΜΙΚΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Φίλιταί μοι,

Ι

Ἄφοῦ ἡ ἐφημερίς σου εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπιφέρει κρίσεις τινὰς χρησιμωτάτας ἐπὶ τοῦ ἀκατασῆτου ρεύματος, ὅπερ ἀπειλεῖ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ δὴ καὶ ἐπὶ τοῦ διορισμοῦ τοῦ Στυλιανοῦ Κωνσταντινίδου, ὡς καθηγητοῦ τῆς Λατινικῆς φιλολογίας, ἐπιτρέψόν μοι νὰ σοὶ μεταδώσω πληροφορίας τινὰς ἐπὶ τοῦ τελευταίου διδασκάλου, ἃς παρακαλῶ νὰ δημοσιεύσῃς, διότι πρώτην φοράν θὰ μεταδοθῶσι τοιαῦτα ἀπίστευτοι πληροφορίες εἰς τὸ δημόσιον. Λίαν βεβαίως σκληρὸν θὰ μὲ ὑποθέσῃ τις ἐπιπίπτοντα μετὰ τριετίας ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἀρθρου μου κατὰ τοῦ κ. Κωνσταντινίδου, ἐπιπίπτοντα, λέγω, δριμύτατα κατ' αὐτοῦ, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον θὰ μὲ ὑποθέσῃ σκληρὸν, καθόσον ὁ κ. Κωνσταντινίδης ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως κατ' αὐτοῦ καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, περὶ ἧς κατωτέρω ἐν ἐκτάσει, ἔπαυσε διαπράττειν ἐγκλήματα, — καὶ διὰ τοῦτο εἶναι ἀξίος συγχαρητηρίων — ἐγὼ δὲ ὀφείλω νὰ σᾶς ὀμολογήσω ὅτι τὸν ἐσυγχώρησα ἀπὸ καρδίας, διότι ὁ κ. Κωνσταντινίδης σήμερον εἶναι ἡ μετανοοῦσα Μαγδαλινὴ, ἀφοῦ δὲ ὁ θεᾶνθρωπος ἐσυγχώρησε τοιαύτην γυναῖκα, διατὶ ἡμεῖς οἱ ἄμαρτωλοὶ νὰ μὴ συγχωρηώμεθα ἕνα ταλαίπωρον γυμνασιάρχην;

Καὶ διατὶ ὡς ἀμοιβὴν τῆς μετανοίας του νὰ μὴ ἐπιτρέψωμεν τὴν τε σταθρῶσιν καὶ τὴν ἀνοδὸν του ἐν τῷ ἀνωτάτῳ τεμένει τῶν Μουσῶν;

Εἶναι ἀληθές ἀρὰ γε ὅτι ὁ κ. Κωνσταντινίδης εἶναι ἀνίκανος, ἀγευστος γραμμάτων; Δὲν παραδέχομαι τοῦτο* ὁ κ. Κωνσταντινίδης γινώσκει πλειότερα γράμματα ἄλλων, οἵτινες καὶ πρὸ πολλοῦ εἰσῆλθον καὶ εἰσέρχονται ἐκάστοτε εἰς τὰς διαφόρους σχολὰς. Δι' ἄλλον λόγον ὁ κ. Κωνστ. δὲν πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον* διότι ἡ προαγωγή ἐνὸς ἐνόχου, ἐγκληματιοῦ, διεφθαρμένου, ἔσεται σκάνδαλον εἰς τὸν διδασκαλικὸν κλάδον* ἢ ἀπαλλαγῇ του, περὶ ἧς κατωτέρω, ἀπεθάρρυνε καὶ κατελύπησε τοὺς καλοὺς καὶ ἐντίμους διδασκάλους, τοὺς δὲ φαύλους ἐνεθάρρυνε εἰς τὴν ἐγκληματικὴν ροπήν καὶ καταστροφὴν τῶν νέων* ἐνῶ ἂν ὁ κατηγορούμενος ἐτιμωρεῖτο πρεπόντως ἤθελον παραδειγματισθῇ οἱ φαῦλοι. Ποῖον δὲ θάρρος θὰ λάβουν σήμερον οὔτοι, ὅτε βλέπομεν τὸν κ. Κωνστ. σταυρούμενον καὶ παραγόμενον εἰς καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου;

Ἴδου ὁ λόγος δι' ἂν μετὰ τριετίας ἐπιτίθεμαι σκληρῶ-

τατα και πάλιν αν θέλετε ουχι κατά του κ. Κωνστ. Ιδία, αλλά κατά του κ. Κουμουνοδούρου.

Τόν σταυρόν του σωτήρος να λάβη ο Κωνσταντινίδης! Ω! έρεθος! και δεν καταπίνεις τους ταλανίζοντας την Ελλάδα!

Ο Κωνσταντινίδης καθηγητής του Πανεπιστημίου! Αλλά διατί κάμνω τόσον λόγιον περί προβιβασμού, αν διέψευσαν αι έφημερίδες; Και πιστεύετε ότι ο κ. Κουμουνοδούρος δεν προύβιβας τον κ. Κωνσταντινίδην; Ο προβιβασμός υπάρχει, αλλά η κοινοποίησις του ανεβλήθη δι' αίσιωτέρας ημέρας, κατά τας πικράς δια τον κ. πρωθυπουργόν ταύτας ημέρας των Βελεντζιακών δεν ήτο συμφέρον να επιρρώση την καταποράν του κόσμου δια του διορισμού του Κωνστ. Ένθυμηθείτε το σαμάρι της Ωρας. Ο διορισμός θα κοινοποιηθής εις πρώτην ευκαιρίαν. Σημειώσατε περιπλέον ότι ο κ. Κων. ουχι άπαξ νομίζω, αλλά επανειλημμένως απερρίφθη υπό της σχολής.

II

Αλλά δια να ιδώμεν επακριβώς τί εστί Κωνσταντινίδης και όποια η προς αυτόν άγάπη του κ. Κουμουνοδούρου, άς ακολουθήσωμεν την μικράν ιστορίαν.

Ημην μαθητής της Δ'. γυμνασιακής τάξεως κατά το έτος 1877 οτε εξελέγην παρά των συμμαθητών μου όπως έμιλήσω επί του μνημοσύνου του διακόνου τελεσθέντος κατά το έτος έκείνο. ο κ. Κωνστ. ένόμιζεν ότι προσεβάλετο το γυμνάσιόν του αν ώμίλει μαθητής έτέρου γυμνασίου οίος έγω και δια τουτου άμ' άνήλθον του βήματος έλαβον ουτος όσους εκ των μαθητών του ήδυνήθη και απήλθε. Τουτου επόμενον ήτο να μοι κάμη κακήν έντύπωσιν και να παρακινήση τον επίμονον χαρακτήρα μου, όπως αναλάβη τον κατ' αυτού άγώνα. Έθεσα εκτοτε την άρχην εις τον βίον μου να διώξω τους κακούς. Πλήν η γυμνασιακή μου φοίτησις με εκώλυε προς τουτου. Όταν έλαβα το άφετηριον ήρξαμην του άγώνος μετ' άπιστεύτου επίμονής και δραστηριότητος. Τι έγραφα είναι εισέτι ένυκλον εις τας άκοάς παντός. Είναι τόσα τα κατ' αυτού γραφέντα, ώστε αν περιουαχθώσι, δύναται να καταλάβωσιν όλόκληρον δώμα της βιβλιοθήκης του κ. Φιλήμονος. Αλλά και μετά την αποκάλυψιν φοβεροτάτων έγκλημάτων ο Κωνστ. διεστρείτο έν τη ύπηρεσία εις το πείσμα του εξεγερθέντος διδασκαλικού ιδία κόσμου.

III

Επί της οικουμενικής εύρέθη εις έντιμος ύπουργός, ο κ. Αηλιγιάννης, όστις διώρισεν επιτροπήν εκ των καθηγητών του Πανεπιστημίου Κόντου, Φιντικλέους και του αρχαίου γυμνασιάρχου Βύστρατιάδου, όπως εξετάση αν ήσαν αληθή τα κατά του κ. Κωνστ. υπό έμου γραφέντα.

Τα έντιμα μέλη της επιτροπής και Ιδία ο σεβαστός γέρον Φιντικλής άπεποιείτο να αναλάβη τοιοούτον έργον, διότι έλεγεν ότι και αν αποκαλυφθώσι τοιαύτα αίσχη του Κωνσταντινίδου είναι εις έτι λόγος αποποίησης, διότι οι κακοήθεις σήμερον πρόγονται ταχύτερον, η οι έντιμοι άνδρες έθεσε δε τον τότε ύπουργόν εκ των προτέρων εις το δίλημμα: η ο Κωνστ. διέπραξεν αληθώς τα αναγραφέντα αίσχη η ου, και αν μεν είναι αληθή δεν πρέπει να τα πιστοποιήσωμεν και ημεις, διότι είμαι βέβαιος, έλεγεν από της εποχής αυτής ο σεβαστός γέρον; ότι ταχέως θα τον έχωμεν συνάδελφον εις το Πανεπιστήμιον, αν δ' ου, περιττόν να

θέσωμεν την τιμήν του άνδρος υπό άμφισβήτησιν επισήμως τοιαύτά τινα επιχειρήματα ειχεν ο σεβαστός καθηγητής, αλλά δεν έπειθε τον κ. Αηλιγιάννην, όστις τους παρακάλει θερμώς να δεχθώσιν, ύποσχεθείς εκ των προτέρων ότι θα πράξη παν ό,τι η επιτροπή ήθελε τφ ειπει.

IV

Η επιτροπή τέλος ήρξατο της εργασίας. άλλ' έν αρχή τα πάντα εκάλυπτε μελανός πέπλος. οι πρώην συνάδελφοι του Κωνσταντινίδου, δειλοί διδάσκαλοι, δεν έτόλμων να καταγγείλωσι τας πράξεις του γυμνασιάρχου των. παρήλθεν εις μήν και η επιτροπή ουδέν ανεκάλυπτε. ήσθανόμην τότε ότι εκινδύνεα να εισέλθω εις τον Μενδρυσέν ως συκοφαντήσας τον κ. Κωνστ. Έγειρομαι άμέσως και σπεύδω προς το Βαρβακείον όπου, συνεδριαζούσης της επιτροπής εισήλθον έν τη αίθούση δια της βίας, διότι ο Παντελής, ο επιστάτης του Βαρβακείου με εκώλυε, τεταραγμένος δε λέγω προς την επιτροπήν.

Είμαι ο Σπυλιόπουλος ο Κορίνθιος, ο διώκτης και καθηγηρος του Κωνστ. Μανθάνω ότι δεν είμπορείτε να ανακαλύψετε τίποτε. Κινδυνεύομεν λοιπόν να ιδώμεν τον ήρωα των διδασκαλικών έγκλημάτων άθώτερον της περιστάσεως. να μοι επιτρέψητε παρακαλώ να σας διαφωτίσω έγω και να σας ύποδείξω τον μέτρον, αν ακολουθούντες θα εύρητε πάντα τα έγκλήματα του γυμνασιάρχου.

Σε εύχαριστούμεν, σε εύγνωμονούμεν, απήντησεν η επιτροπή, ημεις θέλομεν να αποκαλύψωμεν την αλήθειαν και δια τουτου πρέπει πās ο δυνάμενος να συντελέση προς τουτου.

Κατέστρωσα τότε κατάλογον εκ των έγκλημάτων του Κωνσταντινίδου, κατάλογον επίσης δεκάδων τινων μαρτύρων εξ έντίμων καθηγητών και μαθητών καταστραφέντων υπό του κ. Κωνσταντινίδου.

V

Εκτοτε η επιτροπή ήρξατο αποκαλύπτουσα φοβερά έγκλήματα άλλ' οι εύλογημένοι εισαχόντο διδασκαλικφ τφ τρόπφ, παρατεινάντες ουτω την εργασίαν των επί επτά βλας μήνας!

Η απόφασις τέλος εξεδόθη φρικτόν ιδειν και ακούσαι ήτο έκαιοντασέλιδος περίπου. άνέγραψεν έγκλήματα φοβερά. Και δια να σχηματίση ο αναγνώστης μίαν ιδέαν, αναγράφω ό,τι ο διακεκριμένος φιλόλογος και επίτροπος κ. Κόντος έλεγεν εις κύκλον διδασκάλων έν άγανακτήσει, διότι ειχεν ακούσει ότι ο κ. Κουμουνοδούρος έσκεπτετο περί απαλλαγής του Κωνσταντινίδου!

Φίλοι μου, έλεγεν ο κ. Κόντος, εάν λάθωμεν όλα τα έγκλήματα του Κωνσταντινίδου, όσα αποκαλύφθησαν υπό της επιτροπής συνεπειά των καταγγελιών αυτού του νέου και δώσωμεν εις έκαστον διδάσκαλον του κράτους άνα έν, δεν θα εξαρκέσουν οι διδάσκαλοι δια να εξαντλήσουν τα έγκλήματα του άνθρώπου αυτού, πρέπει δε όλους τους διδασκάλους τους λαθόντας έν εκ των έγκλημάτων του Κωνσταντινίδου να τους βάλωμεν εις τον Μενδρυσέν!

Τοιαύτη ήτο η κρίσις του άνδρος επιτρόπου και όμως ο κ. Κουμουνοδούρος έσκεπτετο περί απαλλαγής!

Βίσηγητής της αποφάσεως ήν ο δικαίος κ. Φιντικλής.

VI

Είπον άνωτέρω ότι η εργασία της επιτροπής παρετάθη επί επτάμηνον, ουτως ώστε τα πράγματα ήλλαξαν ο

πρώην ανεξάρτητος οικουμενικός ύπουργός κ. Αηλιγιάννης έγένετο ύπουργός του κ. Κουμουνοδούρου. Και άπεπειράθη μεν έν αρχή ο κ. Αηλιγιάννης να παύση τον έγκληματιαν γυμνασιάρχην μετά τοιαύτην άπόφασιν, αιδούμενος βεβαίως την επιτροπήν εις ήν, ως ειρηται, εκ των προτέρων ειχε δώσει τον λόγον του. άλλ' ο κ. Κουμουνοδούρος ειπεν αυτός ότι ουδέποτε ως πρόεδρος της κυβερνήσεως ήθελεν επιτρέψει την παύσιν του Κωνσταντινίδου. Μάτην ο κ. Αηλιγιάννης προέβαλε την σπουδαιότατην και πρωτοφανή άπόφασιν εις τα διδασκαλικά. Ο κ. Κουμουνοδούρος, άθηλον υπό ποίας δυνάμεις κινούμενος, ήν άκατάπειστος. τοιαύτην μάστιγα έντύπωσιν ειχε κάμη η έπιμονή του κ. Κουμουνοδούρου τοσοούτον ένδιαφέρον επιδεικνύοντος ύπέρ της σωτηρίας του κατηγορουμένου, ώστε έσχηματίσθη η πεποίθησις ότι εκυβέρνα την Ελλάδα ουχι ο Κουμουνοδούρος, άλλ' ο Κωνσταντινίδης! Τόσην δύναμιν θα ειπήτε ειχεν εις διδάσκαλος έγκληματίας επί του κ. Κουμουνοδούρου; Η δύναμις υπήρχε, άλλ' αν αυτός ο κατηγορούμενος προσωπικώς, η άλλος τις ένέδιδε ταύτην δεν δύναται να βεβαιώσω τουτο είναι αληθές, ότι θελήσας να σκεφθώ περαιτέρω προς άνεύρεσιν της μαγικής δυνάμεως, έρθασα εις το άπροχώρητον μη ζητείτε περισσοτέρας εξηγήσεις. διότι δεν μοι είναι επιτετραμένον να εισέλθω εις περαιτέρω έρεύνας.

VII

Εν τούτοις η ύπόθεσις έμενεν εκκρεμής. δεν τον έπαυε μεν ο κ. Αηλιγιάννης, αλλά και δεν έτόλμα να τον απαλλάξη, διότι τότε πλέον θα ήτο άξιος λιθοβολισμού. Ολίγον μετά ταύτα ο κ. Αηλιγιάννης απήλθεν εις Βερολίνον. το ύπουργείον της παιδείας ανέλαβεν ο κ. Μπούπουλης, ο δε κ. Κουμουνοδούρος έθεώρησεν εύκαιρον την περίστασιν να απαλλάξη τον κατηγορούμενον. επέβαλε λοιπόν εις τον Μπούμπουλην την απαλλαγήν. Λαβών ο κ. Μπούμπουλης την όγκώδη δικογραφίαν και ιδών ευθύς έν αρχή τινά εκ των έγκλημάτων, ύψωσε τας χείρας προς τον ουρανόν, ώς συνήθως ποιεί ο κ. Μπούμπουλης, όσάκις πρόκειται περί άδικοπραγίας και ειπει:

Α! φρίκη. . . . έγω δεν κάνω τέτοια πράγματα. Έθεσε λοιπόν την δικογραφίαν εις τα άρχείον, άλλ' εις τον κ. Κουμουνοδούρον τουτο δεν εούμφερον. έπειξε τον ύπουργόν του προς απαλλαγήν.

Αλλ' ο κ. Μπούμπουλης έντιμος άνθρωπος δεν ήννόει να διαπράξη τοιοούτον σίγγμα εις τον διδασκαλικόν κλάδον στενοχωρούμενος εξ έτέρου υπό του κ. Κουμουνοδούρου και θέλων να σωθη εκ της διττής στενοχωρίας υποβήλκει τον φάκελλον εις δικηγορικόν συμβούλιον συγχείμενον εκ των διακεκριμένων καθηγητών του Πανεπιστημίου και δικηγόρων κ. κ. Παπαρηγοπούλου, Ψαρρά και Δαμασκηνού, όπερ άπεφάνθη ότι δεν ήδύνατο ο ύπουργός της παιδείας να απαλλάξη τοιοούτον έγκληματιαν, τούναντίον όφριε να παύση και άποστειλή καυτοχρόνως την δικογραφίαν εις την εισαγγελίαν προς ποινικήν καταδίωξιν.

Ο κ. Μπούμπουλης έσώθη. άλλ' ο κ. Κουμουνοδούρος έβλεπεν εις τον ύπνον του την απαλλαγήν, σκληρώς δε έτάραζε τα όνειρά του το ευφύες στρατήγημα του Μπούμπουλη. Μετ' ολίγας ημέρας απαλλάσσεται ο κ. Μπούμπουλης του ύπουργείου της παιδείας και αναλαμβάνει τουτο ο κ. Κουμουνοδούρος προς τον σκοπόν να απαλλάξη τον Κωνσταντινίδην! Περί την έσπέραν ανέλαβε το ύπουργείον της παιδείας. έν βαθεία δε νυκτι μεταβαίνει εις το ύπουργείον της παιδείας προς μόνον έπίσης τον σκοπόν να λά-

βη την δικογραφίαν του κατηγορουμένου όπως την εξαφανίση! Να! να την εξαφανίση! Έλαβε λοιπόν ταύτην εις τον όλόν του, εκει δε, ως με ειπον, εκάλεσε τον κατηγορούμενον και τους περι αυτόν και διελογίζοντο την διάπραξιν του έγκλήματος. άλλ' ο κ. Αηλιγιάννης άπερχόμενος του ύπουργείου της παιδείας εις Βερολίνον έδωκεν έντολήν εις τον πρωτοκολλητήν του ύπουργείου κ. Έμμανουήλ, όπως πρωτοκολληση την κατά του κατηγορουμένου άπόφασιν μετά πάντων των έν αυτή μνημονευομένων έγγραφών. ο κ. Έμμανουήλ, στενός μου φίλος, γινώσκων όποιον ένδιαφέρον δια την ύπόθεσιν ταύτην ειχον, ένήργησεν όσον οίον τε ακριβώς τα πρόποντα, έπρωτοκόλλησε δε πολλές δεκάδας έγγραφών μαρτυριών κτλ. κατά του Κωνσταντινίδου, ως έπίσης και την άπόφασιν.

Η εξαφάνισις λοιπόν της αποφάσεως, της δικογραφίας όλόκληρης δεν ήτο δυνατόν να συντελεσθη άνευ της εξαφάνισεως και του πρωτοκόλλου.

Ο κ. Κουμουνοδούρος έσκέφθη και τουτου την εξαφάνισιν. Μετεκαλέσατο λοιπόν τινάς εκ των ύπαλλήλων του και μάλιστα άνωτέρους, όστινες έπεδείξαντο πολλήν προθυμίαν εις την εξαφάνισιν του πρωτοκόλλου και άνεύρεσιν του τρόπου προς κάλυψιν του έγκλήματος. Προετάθη έν αρχή εις τον κ. Έμμανουήλ να διαπράξη αυτός το έγκλημα, διότι τουτο ήτο η θέλησις του πρωθυπουργού. άλλ' ο κ. Έμμανουήλ ήν έντιμος νέος, άλλως ειχε και πολλήν ευθύνην άπέναντι του κ. Αηλιγιάννη, όστις θα εξετίθετο ένώπιον και της επιτροπής και της κοινωίας δια την εξαφάνισιν της αποφάσεως. συνεπώς ο κ. Έμμανουήλ ήρηθη.

Αάθετε, ειπεν εις τους προτεινάντας, όστινες ακριβώς δεν γνωρίζω πίνες και πόσοι είναι, λάθετε το πρωτόκολλον και πράξατε έσεις το έγκλημα. Οι προτεινάντες μετά πολλούς διασταγμούς, άμφιταλαντεύσεις και συννενοήσεις μετά του πρωθυπουργού διαμένοντος και αναμένοντος την εξαφάνισιν έντός της ύπουργικής αίθούσης, έλαβον το πρωτόκολλον και μετέβησαν εις έτερον δωμάτιον. Η συνειδησις όμως επέβαλεν εις τον κ. Έμμανουήλ να ακολουθήση κατά πόδας έκείνους, όστινες ανέλαβον τοιοούτο άχρη και κακόηθες έργον. Έκλείσθησαν εις τι δωμάτιον. Οτε δε τις ήπλωσε την χείρα προς τέλειον το έγκλημα, βίπτεται ο κ. Έμμανουήλ, αρπάζει την έγκληματικην χείρα και λέγει: Ουδέποτε θα επιτρέψω ένόσω είμαι πρωτοκολλητής την διάπραξιν τοιοούτου έγκλήματος.

VIII

Τα σχέδια του κ. Κουμουνοδούρου άνετρέπησαν. Έξεμάνη. Ητο προσωρινός ύπουργός της Παιδείας, μετ' ολίγας ημέρας άνεμένετο ο κ. Αηλιγιάννης και δεν ήτο δυνατόν να παυθη ο κ. Έμμανουήλ, όστις έν τη άγανακτήσει του θα έφερεν άμέσως εις φώς τα έγκλήματα των. τουτο βεβαίως δεν συνέφερον εις την ύπόθεσιν και τας σκέψεις του προέδρου της κυβερνήσεως.

IX

Κατά τας ημέρας έκείνας ειχον επιστρέψει εκ της επαναστάσεως, οτε άμέσως έλαβον γνώσιν των σκέψεων του κ. Κουμουνοδούρου περί απαλλαγής του Κωνσταντινίδου έναντίον του όποιου ειχον διεξαγάγει μανιώδη άγώνα, πολλές νύκτας επί διετίαν άγρυπνήσας προς άνεύρεσιν των έγκλημάτων του. Επόμενον ήτο λοιπόν να περιέλθω εις άπόγνωσιν. Οπλίζομαι δια πολυκρότου και έγγχειριδίου και μετα-

βαίνω κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς παιδείας. Βισέροχομαι εἰς τὴν ὑπουργικὴν αἴθουσαν τεταραγμένοι, παρόντων ὑπαλλήλων.

— Πῶς τολμᾶτε, λέγω εἰς τὸν κ. Κουμουνοῦρον, νὰ ἀπαλλάξετε τὸν κακοῦργον αὐτὸν, τὸν ὁποῖον κατεδίκασεν ἡ ἐπιτροπὴ . . .

Δὲν ἤξευρον τί ἔλεγον. . . .

Ὁ κ. Κουμουνοῦρος ἀφῆκε τὴν γραφίδα του ἐπὶ τῆς τραπέζης, μεταλλάξας δὲ αὐτοστιγμῆ 10 ἀλλεπάλληλα χρώματα, χαλκοπρασινίας, λέγει :

— Πῶς ; θέλετε σεῖς νὰ ἐπιβάλλετε τὰς ἰδέας σας εἰς τὴν Κυβέρνησιν.

— Ὅχι ! εἶπον μὲ βροντώδη καὶ τεταραγμένη φωνήν, θέλω τὸ δίκη μου νὰ μοῦ δώσετε* αὐτὸς εἶναι κακοῦργος. . . πρέπει νὰ παυθῆ. . . .

— Βέβαια φίλε μου, θὰ παυθῆ ἀφοῦ εἶναι ἔνοχος, μὴ ἀμφισβᾶλλης, σὲ ἐγέλασαν ὅτι θὰ τὸν ἀπαλλάξουμε, ἐγὼ δὲν εἶδα τὰ χαρτικὰ ἀκόμη, ἀφοῦ εἶναι τέτοιος καθὼς μοῦ λές. . . μείνε ἡσυχος, κύριε Σπουλιόπουλε, πῶς θὰ ἀπαλλαχθῆ ; . .

Ἐπῆλθον ἀμέσως εὐχαριστημένοι* εὗρον κατόπιν τὸν κ. Εὐμανουὴλ περὶ τὴν Πλατεῖαν τῆς Ὁμοιοῖας καὶ ἄλλους ὑπαλλήλους, οἵτινες μὲ ἐβεβαίωσαν ὅτι θὰ παυθῆ ὁ Κωνσ. Μὲ ἀπέφευγον ἐν τούτοις οἱ ὑπάλληλοι τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας ὡς μίσημα* τίς οἶδε ὁποῖων ἐπιπλήξεων ἔτυχον παρὰ τοῦ κ. Κουμουνοῦρου.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ ταῦτα ἀφίκετο ὁ κ. Δεληγιάννης ἐκ Βερολίνου.

Κατὰ τὴν ὑποδοχὴν του πρωτογωνίστησα.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεώς του ἐπισκέπτομαι τὸν κ. Δεληγιάννην.

— Τι θὰ γείνη, κ. ὑπουργέ, τώρα δι' αὐτὸν τὸν ἀχρεῖον γυμνασιάρχην ;

— Κύριε Σπουλιόπουλε . . . , τί νὰ σᾶς εἰπῶ . . . , τὸν ἀπῆλλαξεν ὁ κ. Κουμουνοῦρος.

— Ἀπῆλλάγη ! ὦ ! τὸν κακοῦργο* μὲ ἔτρωγαν τὰ φέδια τὸν κακομοῖρη ! τὸ ἔβλεπα εἰς τὸν ὕπνον μου.

Κατόπιν πᾶσαι αἱ προσητεριναί μου ἀπειλαὶ κατὰ τοῦ κ. Κουμουνοῦρου ἐσίγησαν. Παραδέχθη τὰ τετελεσμένα γεγονότα.

Πλήρης δὲ ὀργῆς διὰ τὸ ἀπαίσιον ἄκουσμα ἐπῆλθον ἐν ἀπελπισίᾳ. Ἐκτοτε οὐδὲ λέξιν ἔγραψα, διότι θὰ ἦτο ματαιοπονία* ἀνεμνήσθη δὲ τοῦ κ. Φιντικλέους, ὅστις ἔλεγε ὅτι ὁ Κωνσταντινίδης ὄχι μόνον δὲν θὰ παυθῆ, ἀλλὰ καὶ θὰ βραβευθῆ. Καὶ αἱ σκέψεις του ἐπραγματοποιήθησαν.

Κορίνθιος.

ΣΚΟΥΦΩΜΑΤΑ ΔΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ.

Bonnets pour Bains

Συνιστῶνται ὑπὸ τῶν διασημοτέρων ἰατρῶν τῆς Εὐρώπης ὡς προφυλακτικὰ καλύμματα τῆς κεφαλῆς διὰ τὰ θαλάσσια λουτρά.

Ταῦτα ἔχουσι τὴν ιδιότητα νὰ ὀροσιζῶσι τὴν κεφαλὴν καὶ προφυλάττωσι τὴν πτῶσιν τῶν τριχῶν χωρὶς νὰ παρεμποδίζωσι τὴν ἀδελὸν διαπνοὴν ἢ νὰ ἐπιφέρωσι κεφαλαλγίαν ὡς τὰ διὰ κοινοῦ μουσαμᾶ πωλούμενα.

Βρίσκονται ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ **Φαρμακεμπορείῳ Ὀλυμπίου Ὀδοῦ Ἐρμού 206.**

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἀπὸ τῆς προσεχοῦς πέμπτης, 11 Ἰουνίου, δίδονται καὶ διαρκῆ εἰσιτήρια Λουτρῶν μὲ ἐκπεσὸν 20 0]0 διὰ τὰ ἰδιωτικὰ ἐκπαιδευτήρια καὶ 30 0]0 διὰ τὰ δημόσια φιλανθρωπικὰ καταστήματα, ἐὰν ζητηθῶσι τοιαῦτα διὰ εἴκοσι τοῦλάχιστον ἡμέρας καὶ δι' ὁποιοῦδήποτε ἀριθμὸν ἀτόμων.

Αἱ οἰκογένειαι, αἱ ἀποτελούμεναι ἐκ τεσσάρων τοῦλάχιστον ἀτόμων καὶ λαμβάνουσαι διὰ εἴκοσι τοῦλάχιστον ἡμέρας διαρκῆ εἰσιτήρια, δύνανται νὰ ἔχωσι τὴν πρώτην κατ' οἶκον λεωφορεῖον ἀνόδου καὶ ἐπιστροφῆς εἰς ὁποιοῦδήποτε θελήσωσιν ὥραν ἀπὸ τῆς 5 μέχρι τῆς 10 π. μ. Θίλουσι δὲ πληρῶν δι' ἀνόδον καὶ ἐπιστροφὴν μόνον δραχμὰς 3 καθ' ἐκάστην, ἐὰν ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἐκ 4 προσώπων, καὶ 40 λεπτὰ δι' ἕκαστον ἐπὶ πλέον τῶν 4 προσώπων.

Αἱ πρὸς τοῦτο αἰτήσεις δέον νὰ ὦσιν ἐγγράφοι καὶ νὰ ἰσχυρίζονται τῷ ὑποφαινομένῳ ἐν τῷ τυπογραφείῳ αὐτοῦ τῆς **Φιλοκαλίας**, οἰκία Δαμιανοῦ, παρὰ τῇ μεγάλῃ οἰκίᾳ **Β. Μετᾶ.**

Α. Δαμασκηνός.

Α. 90 ΔΕΛΤΑΡΙΑ ΚΩΝΟΠΟΚΤΟΝΑ Α. 90

τοῦ Δόκτορος Ζαμπιρόνη

Fidibus del Dott. **Zambironi.**

Ἡ ἀνάφλεξις ἐνός ἐκ τῶν ἀνωτέρω δελταρίων κέκτηται τὴν ιδιότητα νὰ **καταστρέφῃ** τὰ ἐν τῷ δωματίῳ ὀχληρὰ ζώφια τῆς παρούσης ἐποχῆς, οἷον κώνωπος, σκνίπας, κ.τ.τ. Ζητήσατε πάντοτε τὸ ὄνομα τοῦ **Δόκτορος Ζαμπιρόνη** καθὼςον κυκλοφοροῦν καὶ **νόθα** ἐπιφέροντα κεφαλαλγίαν.

Τὰ τοῦ Δ. Ζαμπιρόνη **γνήσια** εὐρίσκονται εἰς τὸ φαρμακεμπορεῖον τοῦ **Κ. Ὀλυμπίου.**

Θάνατος εἰς τοὺς κορέους τοὺς κώνωπας, σκνίπας, ψύλλους, κανθίρους κτλ.

Ἐντομοκτόνος κόνις τοῦ **Βικὰτ** μετὰ φυστηῆρος,

80 λεπ.—Ἐκαστος φυστηῆρ πλήρης κόνεως—λεπ. 80

Ἡ παγκόσμιος καὶ ἀλάνθαστος κόνις τοῦ **Βικὰτ**, ἡ τυχοῦσα τῶν πρώτων βραβείων εἰς ὅλας τὰς παγκοσμίους ἐκθέσεις, κέκτηται τὴν ιδιότητα ν' ἀποκτείνῃ ἅπαντα τὰ ὀχληρὰ καὶ φθοροποιὰ ἔντομα, οἷον **κώνωπας, κορέους, ψύλλους, σκνίπας** καὶ αὐτοὺς τοῦ: **κανθάρους.** Ἡ κόνις αὕτη εὐρίσκεται ἐντὸς φυστηῆρος (insufflae) καὶ δι' οὐ ἐκτοξεύεται εἰς ἀπάσας τὰς ὁπὰς καὶ σχισμάδας τῶν κλινῶν, τῶν τοίχων κτλ. καὶ εἰσδύουσα εἰς αὐτὰς τὰς φωλεὰς καταστρέφει τὰ τε ἔντομα καὶ τὰ ὠὰ αὐτῶν.

Διὰ τῆς εὐτελεστάτης αὐτῶν τιμῆς ἕκαστος δύνανται νὰ ἀπαλλάττηται τῶν ἐνοχλητικῶν αὐτῶν ζώφίων ἅτινα εἰσι ἀληθῆς μᾶστιξ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τοῦ ἔτους.

Κεντρικὴ ἀποθήκη παρὰ τῷ φαρμακεμπορείῳ **Κ. Ὀλυμπίου.** Ὀδὸς Ἐρμού 206.